

I

Den 19. februar 47, storken ind ad døren fløj,
et fænomen det var, for vinteren, den var streng og drøj,
men i vort lille hjem, den solskin og varme bragte,
det var Lene der kom, og mor hun nynnede nok så sagte,
hvor er du sød, hvor er du kær, min egen lille pige,
far var stum, der var slet intet, han dertil kunne sige.

II

Lene voksede op, og en rigtig lille gavsbrille, hun skam blev,
om hendes gavtyvstrøger, far fra mor, fik så mangt et brev,
gammel var hun ej, da til far, hun selv begyndte at skrive,
i vores gemmer, er brevene lagt, og der de altid vil blive,
med tiden, Lene, en søster og to brødre fik,
knebet det har, til tider, at holde på dem alle stik.

III

En sommer, Lene og Dorit, med far, var ude at sejle,
intet under, at far, hver dag til vejrguderne bejled,
for søgang og nulning, de ej ret kunne tale,
ed deres køjle der stod, tæt med spande, og med skåle,
og far den stækket, måtte fare rundt og tørre op,
for derefter til ralingen at flyve, og det i fuldt galop.

IV

Så blev Jane konfirmeret, og blev stor og flot,
efter drenge, et foragtelig blik, hun kastede blot,
i søbehuset, hun sidenhen kom i lære, ja tante,
lille frue, prøv af denne parfume, blot et lille stenk,
og løbestifter, af alle nuancer, hun skam sælger,
kirsebærrod jeg anbefaler, den de fleste vælger.

V

Så højt fra nord, en ungersvend kom og læste,
til tider, regnestykker og bøger, et stykke han blæste,
mere sjov, det var, på indkøb, i søbehuset at gå,
og måske, et smil i tilgift, fra Jane at få,
lang tid gik der ej, før begge hjerner var i brand,
Jane han lovet har, for hende, at gå igennem ild og vand.

VI

I Svendborg, Regin og Niels Chr., engang tøj skulle købe,
mene de fik, men hvad? jeg ej her vil røbe,
men så glæde, oh så glæde, som de dog var,
over stier, gennem læver, genvej, hjem de skær,
og fynsk de talte, ja sådan, i Svendborg, det kan gå,
ikke et eneste ord, var det muligt, at forstå.